

ende Skatter. Men her skulle vi først legalisere en Skatteskala, som nedsætter Skatten for det overvejende Antal af Skatteydere, og som forhøjer den med indtil 100 pCt. for dem, jeg vil kalde de „egentlige“ Skatteydere, og dernæst skulle vi oven i Købet legalisere Forhøjelsen. Tanken i den bestaaende Ordning for den øvrige Del af Landet er ganske sikkert den, at der i et enkelt Aar ikke maa paalægges en Skatteyder en større Forhøjelse af hans Skat end Femtedelen af Gennemsnittet af den Skat, han har betalt i de 3 foregaaende Aar. Ogsaa dette vil blive ganske forrykket ved denne Lejlighed. Der er slet ikke nogen Sammenhæng mellem den Skat, adskillige faa efter denne Lov, og den Skat, de have givet i de tre foregaaende Aar.

Naar jeg før kaldte de store Skatteydere for de „egentlige“ Skatteydere, mener jeg dermed, at disse Folks egentlige Opgave er at betale Skat. De 5,000 Folk i København, som have over 5,000 Kr. i Indtægt, komme tilsammen til at betale langt mere end samtlige 96,000 andre Skatteydere i København. Men saa faa de til Gengæld slet ikke nogen Indflydelse paa, hvorledes Pengene skulle anvendes. Det bestemte de 96,000 gennem deres Repræsentanter, og disse 96,000 bestemte for saa vidt ogsaa, hvor meget de selv ville betale i Skat. Skal der indrømmes Københavns Kommune Ret til at forhøje sine Skatter som andre Kommuner, er jeg villig til at indrømme, at logisk burde der indrømmes Lighed her, hvor der er Tale om en Supplementsskat; kun bør der ikke blive Tale om, at den Skala kan anvendes, som her foreligger, men derimod en Skala, som svarer til den, andre Kommuner have Adgang til at tilvejebringe. I det hele taget forekommer det mig højest mærkværdigt, naar Københavns Kommune henvender sig til Lovgivningsmagten, fordi dens finansielle Stilling er daarlig, med Anmodning om nye Skatter, at da Ønsket fremsættes i Form af et Forslag, hvorved Skatten for de 96,000 af de 101,000 Vælgere bliver nedsat.

Det er de Bemærkninger af kritisk Natur, jeg har ment at maatte gøre til det foreliggende Lovforslag, hvad det principielle angaar. Der er naturligvis en Række Bestemmelser i Loven — jeg vil kalde dem Detailbestemmelser —, som efter min Mening bør forandres, men jeg synes, at de bør gøres til Genstand for Overvejelse i det Udvalg, som ganske sikkert vil blive nedsat om denne Sag.

Der kunde ogsaa være Anledning til at tale om Københavns kommunale Administration, men da jeg allerede har talt ret længe, skal jeg vente for at se, om der kommer en Lejlighed til at komme nærmere ind paa dette. Jeg vil da slutte disse Udtalelser med den Erklæring, at paa samme Tid som Landstingets Højre er rede til at medvirke til at tilvejebringe en progressiv kommunal Indkomstskat i København og i det hele taget til at bringe Byens Skatte- ligning i Overensstemmelse med det øvrige Land i principiel Henseende, og paa samme Tid, som vi ere enige om, at København ingenlunde maa kunne betegnes som noget Skattely for rige Folk andetsteds, paa samme Tid maa vi stærkt reservere os vor Stilling overfor den Skatteskala, her er foreslaaet, og tillige reservere os med Hensyn til Indførelsen af en særlig kommunal Formueskat med stigende Skala og stigende Forhøjelse af Skatten. Vi tage denne Stilling ikke blot af alle de Grunde, som jeg har anført, men ogsaa, fordi vi anse det for sandsynligt, at en Antagelse af denne Lov i den Form, hvori den her foreslaas, i hvert Fald vil blive en meget stor Skuffelse og muligvis noget værre for Hovedstaden, i Stedet for at bringe den Hjælp, som angives at være dette Lovforslags egentlige Maal.

Formanden: En Udtalelse af det ærede Medlem, som nu havde Ordet, giver mig Anledning til at bemærke, at jeg kan ikke anse det for berettiget at hævde, at Tendensen i det her foreliggende Forslag er af mere politisk end økonomisk Art.

Hey: Naar man giver sig af med en Sag som denne, er det ganske klart, at de Midler, man har til at skaffe sig Oplysning om den og til at sætte sig ind i den, ere omtrent de samme for alle Tingets Medlemmer, og det kan da ikke undgaas, at saa godt som alle de Tal, som det ærede Medlem, der nu talte, var kommen til, ville omtrent blive de samme, som have været til min Disposition. Jeg skal derfor ikke trætte det høje Ting med at gentage for meget af det. Tallenes Rigtighed er der, som sagt, ikke noget som helst at sige til, og for flere Slutningers Vedkommende vil jeg ogsaa kunne dele den Opfattelse, som det ærede Medlem, der talte, havde.

Jeg skal indskrænke mig til at begynde med at sige, at mine Meningsfæller og jeg mene at kunne gaa med til og ville arbejde for, at der skaffes Københavns